

οὐδὲν κατορθώσας εἰμὴ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ κυριαρχίαν αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς διώρισεν αὐτόθι ἐπίτροπόν του τὸν Σαντομέρο, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον προεχειρίσατο εἰς τὸ ἀξιώματα τοῦτο τὸν πλουσιώτατον καὶ ἐπιφανέστατον τῶν δυναστῶν τῆς χώρας, τὸν δοῦκα Ἀθηνῶν Γουίδωνα Β'. Ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ ἀγαθοῦ τούτου δουκὸς ἡ Ἀττικὴ εἶχε παραδόξως εὐήμερήσει. Αἱ πρόσοδοι τῆς χώρας ὑπερηφάνειαν εἶναι τὸ δὲ ἀκατανόητον εἶναι διτὶ ἡ ἀνέκαθεν ἄγονος λογιζομένη αὐτῆς γῇ παρῆγε τοσοῦτον σῖτον, ὥστε, ἀντὶ νὰ τρέφηται ὃς ἀλλοτε ὑπὸ τῆς Εὐβοίας, ἐξ ἐναντίας τῷ 1307 ἔπειτεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην νῆσον σιτηρά. Ἡ αὐλὴ τοῦ δουκὸς ὑπερέβαινε κατὰ τὴν λαμπρότητα ἀπάσας τὰς ἄλλας ἐν Ἑλλάδι φραγκικὰς αὐλάς, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ συνωθούμενοι πολυάριθμοι ἵπποται, οἵτινες δὲν ἦρχοντο εἰς γάμου κοινωνίαν εἰμὴ μόνον μετὰ τῶν εὐγενεστάτων τῆς Γαλλίας γενῶν, ἐλογίζοντο διτὶ οἱ πρῶτοι τῆς οἰκουμένης ἵπποται. Οἱ Μουντάνερ, δστις ἐπεσκέψθη τὴν αὐλὴν ταῦτην, βεβαιοῖ διτὶ ἡ γαλλικὴ ἐλαλεῖτο ἐν αὐτῇ ἐπίσης καθαρῶς δπως ἐν Παρισίοις· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλληνικὴ δὲν ἦτο ἀγνωστος εἰς τὸν δοῦκα, ἀτε νίδν διτα ἐλληνίδος μητρός. Οἱ Γουίδων ἡδρευε συνήθως, δπως καὶ οἱ προπάτορες αὐτοῦ, εἰς τὴν μεγάλην τῶν Θηβῶν πόλιν, δὲν ἐγκατέλιπεν δμως δλως διόλοψ οὐδὲ τὰς Ἀθήνας, ἀφ' ἣς δὲ διωρίσθη γενικὸς διοικητὴς Ἀχαΐας μετέβαινεν ἐκ διαιλειμμάτων καὶ εἰς Καλάμας⁽¹⁾. Ἀλλ' ὁ Γουίδων Β' ἀπέμανεν εἰς Ἀθήνας τῇ 5 Ὁκτωβρίου 1308, τὸ δὲ δουκᾶτον περιῆλθε τότε εἰς τὸν συγγενῆ αὐτοῦ Οὐάλτερον Α' Βρυέννιον (1308—1311), δστις ὑπῆρξε· καὶ ὁ τελευταῖος γάλλος δοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Καθὼς δὲ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τῆς πλείστου τῆς Πελοποννήσου ἐκυριάρχει διάδεγανικὸς οἶκος, οὗτως ἡ Ἐνετία ἐκυριάρχει τῶν πλείστων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡ Εὐβοία ἐξηκολούθει μὲν ἀνήκουσα εἰς τοὺς καταλαβόντας αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς τρεῖς λοιμβαρδικοὺς οἶκους, ἡ Ἐνετία δμως οὐ μόνον διετήρησε τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπικυριαρχίαν ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσεν αὐτὴν ὀφεληθεῖσα ἐκ διαφόρων περιστάσεων. Ἐν πρώτοις οἱ ἀμεσοὶ τῆς χώρας κτήτορες, πολεμούμενοι ἀδιακόπως ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν, είχον ἀπαραίτητον ἀνάγκην τῆς ἐνετικῆς προστασίας· καὶ οἱ Ἐνετοί δὲν ἐδίσταζον νὰ παρέχωσι μέχρι τινὸς τὴν συνδρομήν των, δυνάμει τῆς παραδόξου ἐκείνης διατάξεως τῶν συνθηκῶν ἂς; τῷ 1285 συνωμολόγησαν πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον, διατάξεως καθ' ἣν ὁ ἐν Εὐβοίᾳ βάιλος ἐδικαιοῦτο νὰ βοηθῇ τοὺς βαρδώνους τῆς νῆσου κατὰ τοῦ Ἀνδρονίκου. Πλὴν τούτου περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τετάρτης ἐκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου ὅλων σχεδὸν τῶν ἀρχένων ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν λοιμβαρδικῶν οἴκων, αἱ κτήσεις αὐτῶν περιῆλθον εἰς χειρας γυναικῶν, ἐκ τούτου δὲ φυσικῷ τῷ λόγῳ δ τῆς Ἐνετίας βάιλος ἐλαβεν ἔτι πλειοτέρας ἀφορμάς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ τῶν οἴκων τούτων πράγματα. Διὰ τῆς συνδρομῆς δὲ τῶν Ἐνετῶν οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἐξώσθησαν κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς νῆσου, καὶ τῷ 1296 δ γνωστὸς εἰς ἡμᾶς φύλος τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν Βονιφάτιος δ ἐξ Οὐηρῶνος ἀνέκτησε τὰ τελευταῖα αὐτῶν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας φρούρια, ἥτοι τὴν ὀχυρὰν Κάρυστον, τὰ Λάρμενα καὶ τὴν Μητροπόλην, καθόδη ἀνήκοντα εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Γουίδωνος Β' σύζυγον. Ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἐνετοί, θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσιν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δμογενῶν τῆς νῆσου κτητόρων, ὀχύρωσαν ἀπὸ τοῦ 1304—1308 τὸ ἐπιτραπέν αὐτοῖς ἀνέκαθεν τημῆμα τῆς Χαλκίδος καὶ κατέστησαν αὐτὸ φρούριον δυσπόρθητον, ἀπὸ τοῦ δποίου δρμώμενοι ἐδέσποζον τῶν Λοιμβαρδῶν. Είναι δὲ ἀξιον σημειώσεως δτι, καίτοι τοσαῦται ἀνωμαλίαι ἐπεκράτουν ἐν τῇ νήσῳ, οὐδὲν δτον λέγεται δτι ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς

(1) Ἀλλὰ τοῦ Γουίδωνος Β' ἡ ἀρχὴ ἐξετείνετο καὶ ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν.

